

КОМСОМОЛ — СІЛЬСЬКІЙ ШКОЛІ

«ІЗ ШЕФАМИ-ПОЩАСТИЛО», —

вважають учні Помічанської восьмирічної школи, що в Новоукраїнському районі. І цілком справедливо.

Так Не ради починається «галочки»

дружба

Як розповіла командир педагогів колгоспу «Мир» Олена Дремлюга, ця ідея виникла в робочому порядку. Три роки тому на одному із засідань комітету комсомолу господарства розглядалося питання шефської допомоги. Говорили тоді про потреби своєї восьмирічки. І ватажок колгоспної комсомолки, заступник голови колгоспу по роботі з молоддю Олександр Вергун запропонував: «Давайте організуємо для нашої дітвори, скажімо, гуртки юних механізаторів чи тваринників. А ще було б прекрасно, якби діяли драматичний і танцювальний...»

Слова Олександра, як кажуть, не канули в «Лету», а стали реальністю. Сімнадцять енергійних хлопців і дівчат, серед яких були механізатори економісти, зоотехніки й шoferи, з інтересом взялися за дію. Невдовзі у восьмирічці відбулися перші заняття гуртків юних автомобілістів, механізаторів, тваринників, які

очолили механізатори Микола Синюра, Іван Мацала, зоотехнік Марія Кеперко, шofer Олександр Зарюгін...

у графі «зроблено» приходять шефи до школярів. Майже всі вони народилися, виростили, вчилися в селі Помічній, ще з малоліття розуміли важливість сільськогосподарської праці, добре знали всі сільські професії. Докладають собі до того, щоб залишилися випускники жити і трудитися в рідному селі. І більшість із них, як правило, обирає сільськогосподарські професії. Приміром, шнішні вояки-мекласники Анатолій Бойко, брати Микола і Віктор Гонта, Олег Криворучко, Іван Гришуків та інші вже вирішили пов'язати своє життя із механізаторською справою. Їхня мрія — вступити до Дмитрівського профтехучилища № 9 і, закінчивши навчання, повернутися працювати додому, в рідну Помічню.

Допомогла

«Усмішка»

У Новоукраїнському районі Помічанську школу називають «хлопчадою» не випадково. Тут із 165

учнів — більше сотні хлопчиків. І через одного — несподоби і розбишаки. Важкувато було неколективу восьмирічки тримати порядок і дисципліну у такій «хлопчацькій армії». Допоміг учителям Олександр Вергун, який сказав: «Я з цих бешкетників артистів зроблю, не вірите?» А згодом у школі з'явилося оголошення про набір у ансамбль... ложкарів. І що найцікавіше — добровільно, одними з перших туди записалися відчайдушні порушники дисципліни.

З яким нетерпінням чекали першого свого виступу учасники ансамблю, як тепло їх зустріли одіоселі! Навіть ті, хто спочатку скептично зреагував на повоспечених музикантів, після першого ж номеру, змінили свою думку. Шніш ансамбль «Усмішка» знають і в районі, і в області.

Раді вчителі, раді батьки, задоволені й самі учні. Директор школи Євдокія Романівна Хомутенко каже:

— Якось приїхали на канікули наші колишні учні й учасники ансамблю Володя Веремчук, Віктор Дудко, Анатолій Рябошапка і діляться: «Ми про шніш ансамбль в училищі розказали. Всіх це так зацікавило, що довелось створити другу «Усмішку». Тепер ми вже в ролі керівників».

А один із 18 самодіяльних «артистів» семиклас-

ник Славко Скальовий додає: «Олександр Федорович Вергун — вимогливий учитель. По-перше, за найменшу провинку звільняє із занять, а з двійками можна взагалі не приходити на речетці. Тому забув я про лінощі, стараюся виправити свою поведінку. Дуже вже хочеться в «Усмішці» виступати...»

Нині важко уявити сучасну школу без шефів, а шефів без вихованців. Своєю винахідливістю, постійним прагненням бути кращими членами комсомольського педагогів колгоспу «Мир» відкинули зайві розмови про те, які «важкі» тепер пішли діти. Життя вимагає, щоб підростаючим громадянам Країни Рад був забезпечений відпочинок безпосередньо в класі, піонерському загоні, комсомольській організації. Ось чому школі потрібні помічники, люди найрізноманітніших професій, котрі в роботі з дітьми виходять з вимог сьогодення.

Залишаючи восьмирічку, в коридорі я зустріла Славку Скальового:

— Хочете почути, як ми граємо? Приїжджайте до нас через кілька тижнів, коли Олександр Федорович повернеться із сесії. Не пошкодуєте...

Т. КУДРЯ, спецкор «Молодого комунара», Новоукраїнський район.

ТУТ ВИПУСКАЮТЬ ГІДРОСТАТИЧНІ ТРАНСМІСИ ДЛЯ СУЧАСНОЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ТЕХНІКИ. (НОВИЙ КОРПУС КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ).

Фото Р. ЄПЕЙКИНА.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛІЦЮ

НАДІЙШЛИ В ПРОДАЖ

До книгарні № 10 надійшли такі нові видання художньої літератури: Коротич В. О. Береги океану. Подорожні нариси. К., «Дніпро», 1981. 485 с.; ціна 1 крб. 90 коп.

Публіцистичні нариси українського радянського письменника, лауреата Шевченківської премії В. Коротича «Бли витоки світла», «Міст» нарисані на основі вражень від поїздки по Радянському Союзу, Чехословаччині, Угорщині. Підприємливим перебування письменника у США, Великобританії, Канаді стали нариси «Кубатура яїця», «Побачити зблизька», «Океан», в яких йдеться про складні проблеми сьогодення, про боротьбу за мир.

Минко В. З пером, як з багнетом. З фронтового життя. К., Радянський письменник, 1981, 183 с.; ціна 60 коп.

До книги відомого українського радянського прозаїка і драматурга увійшли поденникові записи воєнних років, нариси, оповідання, гуморески, спогади.

Сучасна грецька повість. Збірник. Переклади з новогрецької. Упорядник В. Соколюк. К., «Дніпро», 1981. 379 с.; ціна 2 крб. 20 коп.

Твори прогресивних грецьких письменників К. Варналіса, А. Самаракіса, Т. Гріні-Мілекса, К. Валетаса, що увійшли до збірки, викривають політику, ідеологію й мораль буржуазного суспільства, розповідають про боротьбу патріотів проти фашизму.

Л. БЕЛЯЕВА, завідувача магазином. м. Кіровоград.

Командир вогневого взводу 45-міліметрових гармат гвардійського окремого артилерійського винищувального дивізіону лейтенант Горбунов і сержант Іван Чефонов, якого призначили командиром гармати, потоваришували ще в окопах Сталінграда. Перший — українець з-під Харкова, другий — сибіряк.

Дружба ця міцніла на бойових шляхах Сталінградської і Курсько-Орловської битви. І нарешті звитяжні дороги увели їх на береги великої української ріки, оспіваної у піснях народних і легендах.

...Темна осіння ніч. Низько над землею повисли свинцеві хмари. Скориставшись цим, командування вирішило форсувати Дніпро. Артилеристи взводу 45-міліметрових гармат залягли у зарослях верболізу. Там, за Славутю, засіли фашисти. Вони прострілюють усі шляхи, що ведуть до річки.

Та у гвардійців старшого лейтенанта Михайла Горбунова все зважено, розраховано. Досконало вивчено систему оборони ворога, мінні поля. Замаскувавши свої «сорокап'ятки», гвардійці тільки чекають сигналу, за яким кинуться в темряву ночі.

Артилеристи непоміченими переправились на правий берег. Та не встигли ще й окопаться, як на них обрушився шквал вогню ворожих кулеметів та мінометів. Стріляючи прямою наводкою, гвардійці одну за одною відбивають атаки фашистів.

На допомогу артилеристам прийшли піхотинці тієї ж 69-ї гвардійської стрілецької дивізії, яка однією з перших на території Кіровоградщини форсувала Дніпро. Захопивши невеликий плацдарм, сміливці дали клятву: «Загинемо, а ворога не пропустимо!»

І слова свого вони догримали, відбивши протягом дня кілька запеклих атак гітлерівців.

Наступної ночі їм на допомогу підійшли нові підрозділи дивізії, які зім'яли оборону фашистів у селі Змитниця і вибили

снарядів, що розірвався на вогневі, було важко поранено в голову командира гармати Івана Чефнова. А ще через якусь мить загинув навідин Микола Чистяков. Залишився в строю лише командир взводу.

Швидко переязавши рану другою, Михайло Ілліч один продовжував битися з ворогом. Його гвардійські «гостинці» летіли назустріч фашистам.

За мужність, героїзм і відавгу, проявлені у боях

фашистських військ під Яссами, визволяв від гітлерівців міста і села Польщі, Чехословаччини. Закінчив війну комуніст Горбунов під Златою Прагою. І, здавалося, назавжди втратив слід бойового побратима Івана Чефнова.

Як же склалась подальша доля І. П. Чефнова? Одужавши, в складі козачого кавалерійського корпусу, командиром гармати він

прибув у Новогеорґіївськ. Тут трудилися представники сорока однієї національності Країни Рад. М. І. Горбунов працював справді по-стахановськи. А коли ГЕС запрацювала на комунізм, колишній визволитель Наддніпрянського краю залишився у місті Світловодську, що виростало поруч гідроелектростанції.

Він і нині працює електриком на заводі вапняковокремнеземистих конструкцій, виробі якого йдуть на спорудження теплових електростанцій. Ветеран війни, гвардії капітан запасу бере активну участь в оборонно-масовій роботі.

Якось його запросили до себе учні середньої школи № 4. Ветеран розповідав про битву на Дніпрі, називав імена воїнів, з якими пліч-о-пліч бився проти лютого ворога. Назвав ім'я і командира гармати Чефнова.

Юні слідопити енергійно взяли за розшуку героїв Дніпра. І ось вони довідалися, що Іван Петрович Чефонов мешкає в Алма-Аті. Невдовзі настав час, коли бойові побратими, які розлучилися ще в 1943-му на берегах Дніпра-Славутича, зустрілися — нашому ж місті знову.

...Повернувшись з роботи додому, Михайло Ілліч Горбунов розбирає пошту. Йому пишуть колишні однополчани з усіх кінців нашої неосяжної Батьківщини. Особливо цей потік листів збільшився у ці дні, коли наш народ готується гідно відзначити 60-річчя утворення СРСР.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, завідувач позаштатним відділом військово-патріотичного виховання Світловодського міського комітету ДТСААФ.

ЗУСТРІЛИСЬ НА ВОГНЕВІЙ

НА КОНКУРС «НАС ЄДНАЛО БРАТЕРСТВО»

позе колишнього Новогеорґіївського району.

Особливо важким було тоді становище взводу старшого лейтенанта Михайла Горбунова. Кілька ворожих машин спрямували вогонь своїх гармат проти двох його «сорокап'яток». Та герої Сталінграда сміливо вступили у нерівний бій. Командири гармат Іван Стадник та Іван Чефонов підпалили три ворожих танки...

Та в цей час ворожий снаряд влучив у гармату Стадника. Загинув командир і заряджаючий Микола Казанцев — російнин і українець. А вороги наступають.

Залишився у взводі Горбунова лише одна уціліла гармата. Гітлерівські танкісти засікли її, спрямувавши проти неї шквал вогню. Осколком одного із фашистських

за Дніпро, командування нагородило Горбунова орденом Червоної Зірки.

Більше двох місяців гвардійці утримували невеликий плацдарм на правому березі Дніпра. Набравши сил після кантузії, Горбунов знову став у стрій. Йому доводилося щодня відбивати по кількох запеклих атак ворога. В тих же боях його було втретє поранено. А коли наші війська пішли в наступ, у складі своєї дивізії він визволяв від фашистів села Нозе Липове, Каляборок, Андрусівку, місто Новогеорґіївськ та інші населені пункти району.

Потім гвардієць брав участь у Корсунь-Шевченківській битві, у розгромі

Після

демонстрації

ПАРИЖ. Власти верога Словової Кості (БСК) закрили столичний університет та інші вищі навчальні заклади, передав агентство Франс Пресс з Абіджана. Студентам наказано очистити приміщення всіх гуртожитків, припинено надання їм фінансових дотацій.

Цих заходів вжито після демонстрацій студентів, що відбулись в Абіджани. Їх учасники протестували проти зйомки властями призначеної на 8 лютого конференції на тему «Молодь і демократія в БСК», гостро критикували політику уряду в галузі освіти. За даними АФП, сотні студентів було арештовано.

На знак

протесту

ІЗРАЇЛЬ. Ізраїльські власті вчинили розправу над учасниками студентського мітингу, який провадився в будинку міського муніципалітету в Рамаллаху на окупованому західному березі ріки Йордан.

Кинуті на розгін студентів армійські підрозділи використовували приклади і кийки. Багатьох учасників мітингу арештовано.

За повідомленням палестинського інформаційного агентства ВАФА, на знак протесту проти розправи над учасниками мітингу в Рамаллаху студенти університету Бір-зейт припинили заняття і сгоросили страйк.

Відмовитись

від думки

ЛОНДОН. Англійськими студентами, які хотіли б просвітлити себе вивчаючи дільності, краще часно переглянути свої плани на майбутнє і відмовитись від цієї думки. Перспективні дістати роботу для багатьох з них фактично немає ніяких.

Такий висновок випливає з доповіді про теперішню ситуацію в системі національної освіти, підготовленої постійним комітетом ректорів вищих навчальних закладів країни. Третина випусників вузів Великобританії, які одержали в минулому році дипломи викладачів, підкреслились в документі, досі не можуть знайти роботу за спеціальністю.

Особливо тяжке становище склалося серед викладачів гуманітарних предметів — англійської мови, історії, географії і т. д. Майже 44 проц. торішніх випусників університетів і коледжів, спеціалістів у цих галузях, залишаються безробітними.

Прийнято

рішення

ГАБОРОНЕ. Уряд Ботсвани прийняв рішення повернути столичний коледж у національний університет. У новому навчальному закладі республіки поряд з гуманітарними відділеннями також геологічний і сільськогосподарський факультети.

У наступному навчальному році на 6 факультетах національного університету навчатимуться 1150 студентів.

Поліція

застосувала

водомети

ЛІМА. Тут відбулась масова демонстрація вигладів, студентів і службовців національного університету «Федеріно Вільяреаль». Майже три тисячі її учасників пройшли до будинку міністерства економіки, щоб передати його керівництву вимоги про збільшення бюджетних асигнувань на потреби вищої школи.

Проти учасників демонстрації було кинуте поліцію, яка застосувала потужні водомети. Арештовано близько ста чоловік.

«ЩО СТАЛОСЯ Б З ІСУСОМ ХРИСТОМ, ЯКБИ ВІН ОПИНИВСЯ В ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ?»

У міжнародному аеропорту Йоганнесбурга з нетерпінням чекали літака з Ізраїлю. Серед тих, що зустрічали, були сам прем'єр-міністр Пітер Бота і члени його кабінету. І ось уже по трапу сходить людина, заради якої зібралася вся правляча верхівка режиму. Але в чому річ? Чому Бота і його прибличники поквапно заметушилися і буквально

казни буде чимала — так міркують расисти.

На конкретних явищах південноафриканської дійсності автори показують, як у ПАР людині з чорною шкірою. По ходу п'єси Христос відвідує одно з підприємств Йоганнесбурга. Тут білий майстер підозрює, що він комуніст, котрий приїхав організувати серед кафрів (презирлива кличка

тікають з аеродрому: це пояснюється просто: у дозгожданого візитера — а це був сам Ісус Христос — чорний колір шкіри.

Так починається сатирична п'єса «Воза, Альберт», що її написали два молодих африканці з ПАР — Мбонгані Нгема і Персі Мтаа. В ній зло й дошкульно викриваються расистські порядки, які зводять африканців до становища людей другого сорту, зобов'язаних рабобільно служити білим. Задум п'єси, за словами М. Нгема, визрів у нього тоді, коли він одного разу жаргома звернувся до африканців та білих на одній з вулиць Йоганнесбурга із запитанням: що сталося б з Ісусом Христом, якби він був чорним і опинився в Південній Африці? На відповідях перехожих, власне кажучи, й побудовано всю п'єсу.

африканців) горористичне підпілля, і викликає поліцію. Поліція ж спить і бачить, щоб скопити чорного проповідника. Христа кидають у в'язницю, з якої він тікає з допомогою архангела Гаарііла. Та його ловлять і поміщають на острів Роббен, недалеко від Кейптауна, де мучаться борці проти апартеїду і расизму. Христос тікає і заїдти. Перед очима тюремників постає одинока постать, яка крокує прямо хвилями затоки, що відокремлює острів від міста. З допомогою ескальєра вони намагаються знищити Христа, але бомби падають на Кейптаун.

У фіналі Христос опиняється на кладовищі. Він хоче зробити що-небудь корисне для всіх своїх чорних та білих побратимів. Позволяється кладовищенський сторож. Разом вони заходжуються оживляти всіх гідних. «Воза (встань), Альберт», «Воза, Стів», «Воза, Фервурд», — починає говорити Христос, але відразу сторож його зупиняє. Ні до чого оживляти запеклого расиста, одного з архітекторів системи апартеїду. Саме Фервурд добився того, що за африканців вирішують, де їм жити, працювати, в яких лікарнях лікуватися, на якому транспорті їздити, в яких місцях пити і їсти. Христа бере відчай: він не знає, як допомогти африканцям. Зате знають автори і герої п'єси. П'єса закликає африканців повстати проти тиранії і гноблення.

Цензура зрештою зрозуміла її смисл. І п'єса попала в довгий список забороненої літератури. Та закладені в ній ідеї поширюються по всій країні.

А. ЖИГУНОВ, власкор АФН.

Дар-ес-Салам.

Вручення паспорта — урочиста, пам'ятна подія в житті кожної радянської людини. Особливо хвилююча й радісна вона для шістнадцятирічних, тих, хто одержує червону книжечку із зображенням герба нашої держави на обкладинці.

Недавно таке свято відбулося в Новгородківському СПТУ № 6.

На знімку: голова виконкому Новгородківської селищної Ради народних депутатів В. І. ЛАШКУЛІ вручає паспорт учневі профтехучилища Дмитру ГОРОБЦЮ.

Фото С. ФЕНЕНКА.

З дармоїдів питати суворо —

така головна думка листів-відгуків на матеріал «Рецидив винятковості», вміщений 15 грудня 1981 року в нашій газеті, які продовжують надходити до редакції. У них читачі розмірковують про причини, які породжують тругніз нашого суспільства, засуджують паразитичний спосіб життя, який ведуть окремі молоді люди. Пропонуємо їх вашій увазі.

СЛІПІ ЗРЯЧІ

Відверто, нікогда мені братів Скаченків. Молоді, здорові люди, їм би радіти життю, почуватися щасливими. А вони — сліпі. Сліпі зрячі. Бо хіба вони живуть? Існують. У якомусь міражному світі, одурманені наркотиками, зіпсовані дармоїдством.

А вони ж потрібні людям, суспільству. Точніше, були потрібні. Тепер їх, як «небесних для суспільства осіб», ізолювали.

Соромно, мабуть, батькам Скаченків за своїх синів. Вони ж хотіли, й впенена, бачити їх порядними людьми, щасливими. Та саме їхня сліпа батьківська любов, хоч про це й не йшлося в статті «Рецидив винятковості», зробила сліпими й синів.

У Юрія росте сніг. Хоч би заради нього він став справжньою людиною. Щоб не подавав йому поганого прикладу в житті, щоб не було йому соромно за батька.

Я думаю, це добре, що Юрія притягли до відповідальності. Бо він би довго ще сичкав роботі, зничев'я вживав наркотики, заражав «випилою дармоїдства» інших. І сім'я його рано чи пізно розпадалася б. Якщо чоловік не працює, то хіба він опора дружині, батьку, глава сім'ї?

Т. КАСИМОВА, технік інституту Укр-госспроєкт, м. Кіровоград.

ЯКЩО ГРОМАДОЮ ВЗЯТИСЯ

А по-моєму, вся справа в батьках. Якщо батьки п'яничі, ніде не працюють, то їхні діти малими не вміють, а потім, вирівшись, не хочуть працювати.

Але ж буває, що й у хороших, благополучних сім'ях діти виростають дармоїдами. І знову ж: причина цього очевидна. Батьки з шкурри пнуться — дітей одягають, узувають якнайкраще, грошей не шкодують на розваги. І не розуміють, що таке привільне, безтурботне життя прищеплює «снагглядним чадам» зневагу до праці. До будь-якої — розумової чи фізичної. А оскільки потреби «дорослих дітей» зростають і зростають, батьки іноді вже не можуть їх і задовольнити, то «дітки» вдаються до хитрощів, шахраювання, іноді й просто крадуть. Від дармоїдства до злочину — один крок.

Був час, коли я сам мало не попав на лаву підсудних. Повернувся з армії в рідний колектив, дали мені кімнату в гуртожитку. Я з друзками «обмив» ці події раз, удруге. Потім запис, не пішов на роботу, і пішло-покотилося...

Не знаю, чим би й кінчилося, якби не моя бригада. Взяла мене на поруки, виручила, як то кажуть. Але таке життя мені влаштувалося... Куди не повернуся — усюди карикатури, малюнок

ки, всі сміються з мене, осуджують, навіть жаліють...

Громадський осуд, громадська думка — найефективніший засіб перевиховання. З власного досвіду знаю.

В. Д. м. Олександрія.

СОРОМНО ЗА НИХ

На презвелький жаль, випадки, про які йдеться в статті «Рецидив винятковості», не поодинокі. І Скаченки в нашому суспільстві не перші «екземпляри» і не останні. Скільки ще є дівчат і юнаків, закоханих у власну персону, котрі намагаються бути винятковими! Кращими чи нехай навіть гіршими, аби не такими, як усі.

Зустрічала я таких у житті. І помітила таку закономірність: вони обов'язково прагнуть, щоб оточуючі оцінили їхню «неординарність». Це можна було б вважати якимсь дивацтвом, «комплексом самозакоханості», якби ці люди хоч що-небудь робили корисного.

Такі, як Скаченки, дивляться на працю лише як на спосіб одержати гроші. Тому й шукають, де можна зірвати більший куш. Ідуть на бойню, під полюю виносять шматок м'яса, продають, гондлюють, знову шукають. Ось і вся «неординарність».

Соромно, образливо за них.

Л. СИВОРОТКІНА.

